

fig den Forestilling, at man burde drage Grændsen for den Commune, der her udfæstes fast, efter den Linie, som er foreskrevet i den Bygningslov, som nu er forelagt Thinget. Udvalget har taget denne Sag under Overveielse, og vi kunne ikke Andet end paa det Bestemteste fraraade at gjøre denne Grændse gjældende her. Det vil let sees, at der er stor Forskiel paa, hvad de communale Forhold kunne medføre, og hvad der kan ansees som en passende Grændse, naar der er Tale om at bygge paa en vis Maade. Jeg skal imidlertid ikke opholde det ærede Thing med de Grunde, som klarligen ville vise, at man ikke bør vælge den omhandlede Grændse, saalænge ikke nogen Bemærkning maatte fremkomme i denne Retning. En anden Sag er det, at den Bygningslov, som jeg nu omtalte, har adskillige Bestemmelser, som maae modificeres, hvis denne Lov bliver vedtagen. Maafee kunde saa Forandringen see ved at gjøre et Tillæg til denne Lov ved 3vie Behandling; men Udvalget kunde ikke tage Hensyn dertil, da vi gjorde vor Indstilling, da den anden Lov dengang endnu ikke var forelagt Thinget.

Mosenorn: Jeg vil blot udbede mig Thingets Tilladelse til med et Par Ord at forklare, hvad der egentlig principalt har foranlediget mig til at stille et Forslag til Thinget, som gaaer ud paa at stille Frederiksberg og Hvidovre fra hinanden. Det er ikke af Hensyn til, at Frederiksberg maafee betaler noget Mere om Aaret til de fælles Byrder end Hvidovre, det er heller ikke af den Grund, at disse Sogne ere ueensartede; thi hvad enten jeg har Ret deri eller ikke, saa er det dog min Mening, at det glæder mig at see saadanne ueensartede Bestanddele virke sammen; det morer mig, det interesserer mig; deraf kommer ofte Noget ud, som kan være meget godt; men det kommer rigtignok ad en besværlig Veie. Det er, som sagt, ikke disse Grunde, der have bevæget mig, men det er den store Tilbøielighed, som jeg har erfaret er tilstede i Frederiksberg Sogn, for at Adskillelsen skal komme til Veie, og denne Tilbøielighed er saa stærk, og den er paa en saa naturlig Maade begrundet i en Deel uheldige Begivenheder fra For-

tiden, at ogsaa jeg troer, at der skulde en meget langvarig og meget udholdende Bestræbelse til at modarbejde den, for at Communalbestyrelsen skulde kunne gjøre sig Haab om med Gavn og Nytte, at arbejde paa Grundlag af de 2 Sognes Forbindelse. Det er den ene af mine væsentlige Grunde; den anden er den, at disse 2 Communer ere virkelig saaledes stillede og gjøre Krav paa saamegen Anstrengelse fra Communalbestyrelsens Side, at jeg troer, at det, vel overveiet, ligger i begge disse Communers Interesse, at de blive skilte ad; thi jeg troer ikke, at man kan vente, at private Mænd, som ere nødt til at arbejde for andre Formaal, i mange andre Diemed for at fremme deres eget private Vel skulde offre saa megen Tid og Anstrengelse, som ofte gjøres nødvendig i disse 2 store vidtløftige Sogne. Jeg troer derimod, at naar hvert Sogn for sig faaer sin egen Administration og sin egen Communalbestyrelse, vil det være til betydeligt Gavn for begge, og hvert især vil da blive sat istand til at fremme Communens Interesse paa bedste Maade. Det var blot disse saa Ord, jeg vilde bede om Tilladelse til at fremsætte.

Indenrigsministeren: Jeg antydede allerede ved Sagens første Behandling den Stilling, jeg troede at maatte indtage ligeoverfor dette Lovforslag; jeg er fremdeles tilbøielig til at antage, om man ikke snart vil see, at det Skridt, her er gjort, ikke er tilstrækkeligt; men jeg erkjender, at det dog er et Fremskridt, der gjøres ved Lovforslaget, og jeg for mit Vedkommende seer ikke, at der er noget Væsentligt at indvende mod de Forslag, der ere fremkomne fra det ærede Udvalg.

Bloch: Saavidt jeg forstod, er Ændringsforslaget om Overkriften ogsaa under Behandling.

Formanden: Ja.

Bloch: Jeg vil tillade mig en Bemærkning med Hensyn til det Ord „midlertidig“, som staaer deri. Man kan jo let vide, hvorfor det er indsat der; man kan faae det at vide ved at læse Betænkningen og andre Ste-